

lagde man maaske mest Mærke til Mrs. Wright Sewall, Forstanderinde for en Pige-Latinskole i Indianapolis, en Kvinde med lige saa klart Hoved som sikker Pen, samt Mrs. Clara Colby, Redaktrice af „The Womans Tribune“, hvis energiske, tiltalende Ansigt viser, at hun var den rette til at udføre det Kæmpearbejde hurtigt og viljeløst at flytte sit Aviskontor med hele dets Stab af kvindelige Referenter og Stenografer fra Nebraska til Washington, flere hundrede Mil. Meningen hermed var at kunne skaffe daglige og paalidelige Referater af Mødets Forhandlinger; det pyntelige Blad paa 12 Sider opfyldte virkelig alle berettigede Fordringer.

Miss Anthony's Stemme dirrede af Bevægelse, da hun aabnede Mødet og ønskede de tilstedeværende velkommen, især „vore Søstre fra den anden Side Havet“, som hun udtrykte sig. Disse var: For England: Mrs. Laura Ormiston Charet, dernæst Mrs. Butler, Englands mest fremstaaende Kvinde i Sædelighedssagen, samt vistnok den, der talte bedst; Mrs. Alice Scatcherd, der kan se tilbage paa en smuk Virksomhed blandt de arbejdende Kvinder, Mrs. Zadel Gustafson, sendt af Afholdsforeninger i England, og Mrs. Ashton Dilke fra de liberale Kvindeforeninger i det nordlige England, For Norge: Fru Magelssen Groth; For Frankrig: Madame Bogelot. Desuden repræsenteredes Tyskland af en i Amerika bosat tysk Dame, Madame Clara Neyman, samt Irland af en ligeledes der boende, Mrs. Moore. Canada havde sendt en af sine bedste Arbejdere for Totalafholdenhed, Mrs. Kæfer, og Indiens Afsending, den interessante og lærde unge Enke, Pundita Ramabai, var maaske den, der vakte størst Opmærksomhed i hele Forsamlingen. Hendes Ansigt er rundt, Huden brunlig, Kindbenene høje, Øjnene milde, talende, mørke, og hendes Latter er barnlig og from. Som Skik og Brug er i hendes Fædreland, er hun sædvanligvis klædt i den hvide Enkedragt. Hendes Engelsk er blødt og har en behagelig Tone.

Det første Møde gjaldt Dannelsen af et staaende nationalt Kvinderaad eller Udvalg. Forhandlingen var livlig og flydende, men mindre samlet, end vi i Evropa ere vant til. Endelig Kl. 7 var alle Fuldmagter indleverede, Forhandlingen til Ende og et forberedende Udvalg nedsat.

Den følgende Dag prædikede kvindelige Prædikanter i 5 forskellige Kirker. Mellem dem Mrs. Livermore, vidt bekjendt, selv i Evropa. Om Eftermiddagen aabnedes selve Kongressen med Gudstjeneste i Mødets Lokale, Albaughs Opera House. Over 1000 Mennesker var samlede i det blomster- og flagsmykkede Lokale, og andagtsfuld Tavshed herskede under Pastor Annie Shaw's Foredrag, ligesom da kvindelige Prædikanter holdt Bøn. Interessen naaede dog sit højeste, da Forhandlingen højtidelig aabnedes paa Mødets anden Dag.

Da Mrs. Stanton med rolig Værdighed stod op for at holde Indledningstalen, rungede Salen af Bifald. Mænd og Kvinder rejste sig og viftede med deres Lommetørklæder, og mange tørrede i Smug deres Øjne. Mrs. Stantons Tale var, hvad man kunde vente. Glimrende Veltalenhed har hun ikke, men hendes beaandede Foredrag er gennemtrængt af urokkelig Overbevisning, Fordomsfrihed, Snille og omfattende Kundskaber, saa det maatte gøre Indtryk. Hendes Tilbageblik paa de sidste 40 Aar siden den første Kvindekongres 1848 var især gribende, naar man betænker